

Протођакон Владимир Јарамаз (1980-2023) сахрањен на градском гробљу у Никшићу

На градском гробљу у Никшићу данас, 22. јануара 2023. љета Господњег, сахрањени су земни остаци протођакона Владимира Јарамаза, сабрата Саборног храма Христовог Васкрсења у Подгорици, који се упокојио у Господу на празник Сабора Светог Јована Претече и Крститеља у 43 години живота.

Молитвеном испраћају новопрестављеног слуге Божијег о. Владимира Јарамаза у граду под Требјесом присуствовао је велики број свештенства, монаштва и народа који је својим присуством исказао колико је о. Владимир био вољен и поштован.

Свету заупокојену литургију јутрос поред одра блаженог спомена протођакона Владимира Јарамаза, у Цркви Светих апостола Петра и Павла у Старом никшићком гробљу, служио је Његово преосвештенство Епископ будимљанско-никшићки г. Методије.

Сахрани је претходило опијело у Саборној цркви Светог Василија Острошког које је служио Његово високопреосвештенство Митрополит црногорско-приморски г. Јоаникије са Епископом будимљанско-никшићким г. Методијем,

многобројним свештенством и свештенмонашtvом Митрополије црногорско-приморске, Епархије будимљанско-никшићке и других епархија наше Цркве.

Одломак из Светог јеванђеља прочитао је Његово преосвештенство Епископ будимљанско-никшићки г. Методије, након чега се од свог кума, брата и сатрудника опростио протојереј-ставрофор Слободан Јокић, архијерејски намјесник никшићки:

“У име Оца и Сина и Светога Духа!

Ваше високопреосвештенство, Ваше преосвештенство, часни оци, народе Божији, господо хришћанска.

Кто Бог велиј, јако Бог наш, ти јеси Бог творјај чудеса

На животном путу трагамо за истинским Богом, Богом који није онај који се да трошити, онај који се унижава привременим објавама по вољи човјековој, него је Он Онај који се скрива по забашуреним ћошковима и тајанственим заокретима тока овога живота. Човјек у том трагању треба да остане стрпљив у времену и да се труди око чистоте свога сагледавања. И онда ће доћи тренутак сусрета са Господом. Можда ће то бити послје тридесет осам година као ономе новозавјетном болеснику, можда ће се то догодити сјутра, можда ће бити пет минута прије но што запечатимо своје очи за овај свијет, али истина је да увијек на том путу постоји трен Божији за све нас. Један пјесник је израчунао да не рачунајући паузе у дијалогу Христа и Павла, а према свједочењу Павловом, да је њихов сусрет и разговор трајао један минут, можда неколико секунди мање. Па ипак се свијет промијенио због тог једноминутног разговора. Тај минут је обиљежио судбину небројених милиона људи који су се родили, али и оних који ће се тек родити. Био је то разговор и сусрет и трен на путу који преображава и уводи у друге димензије постојања.

У трагању за тим треном и сусретом водио је живот протођакон Владимира Јарамаза широм шара земаљскога, од ове Саборне цркве гдје се родио и за цркву Божију проходао, Жупског манастира и Острога и Светог Василија гдје се код оца Лазара гријао топлином и смислом, Цркве Светог Димитрија на Крушевцу код оца Бориса и Храма Христовог Васкрсења гдје је дванаест година ђаконовао тако торжествено као мало који ђакон у нашој Српској цркви, Херцеговине и Тврдоша Владике Атанасија, па до завјетног храма на Врачару, Косова и Метохије славне Пећаршије и Високих Дечана гдје му Никшићани са братијом код краља молитве узносе, далеке Јужне Америке коју је са Митрополитом Амфилохијем похођаше, Париза, Беча, Лондона и

Рима који још као студенти походисмо и у катакомбама славним доброга пастира сретосмо, па даље до Москве и Петровграда за које нас је Свети Петар Цетињски аманетом везао, агорама Атине и нектара Егине, Солуна Димитријевог и необичних Метеора Јосафа српскога који као последњи Немањић на њима Бога тражаше и Свете Горе врта Пресвете и царске лавре Хиландара одакле га оци светогорци од Тројеручице игуманије поздрављају, и даље до Кападокије ранохришћанске и мученичке гдје у долини славуја „љета Господњег двијехиљадитог, о Васкрсу Свијетле сед-мице, подстакнути зовом душе и вјекова“, са Митрополитом и богословцима о Косову распетоме пјевасмо, и славној Светој Софији Цариградској том „оваплоћењу небеске љепоте“, гдје се Христос воскрес појаше а које бјеше као „тихи бруј попут поја славуја“ небесима проламаше, па Јерусалима града гдје је смрт побијеђена и гдје је живот засијао из гроба и ријеке Јордана у чијој се води својим страдањем на Јовандан умио и од греха свога опрао, Јордана који му је рану мученичку извидао и зацијелио.

Много је дивних заједничких и благословених љета прошло, куме, цимеру, брате, пријатељу, сапутниче, састрадалниче, саборче, сатрудниче, саслужитељу, који си својом ведрином, сусретом, загрљајем, осмјехом, пјесмом, игром, био украс наших живота, радост наших радости, весеље наших весеља, ведрина нашег плаветнила. Ово говорим у име свих твојих кумова и пријатеља. И још да ти захвалимо за сваки измамљени осмјех и игру и радост нашој дјечи коју си гледао као своју, која су те и коју си дјечјом безазленошћу плијенио. Једноставно био си радост дјечје радости и осмјеха омладине.

Волио си живот Владимире и јуначки си га трошио. Умјели смо онако братски и због тога се пољутити и измирити. Али и то је живот, живи однос, живот у пуноћи. Кад нам је један Владимир прије непуну годину отишао рече човјек велика је туга и бол али не осјећам празнину. И сада кад нам други Владимир одлази опет нема празнине јер је све испуњено љубављу Васкрсења Христовог, јер када се са Христом причешћујемо онда се са Њим у Тијелу Његовом сједињујемо, а кроз Њега и у Њему један са другим једно бивамо. Удови једнога тијела, чланови једне заједнице, гдје је сваки члан понаособ не дио масе, већ сваки возглављује цјелину и цјелина је неотуђиви дио свакога. И то је Црква, и то је живот. Црква као жива заједница. Да волиш и будеш вољен неизмјерном и несебичном љубављу. Живот у пуноћи.

Радујете се у страдањима каже апостол Павле, јер спасење нијесу успјеси и каријера наша у овом свијету испуњеном пропадљивошћу и бесмислом, већ

укидање смрти у царству љубави, а царство љубави Владове је било благољепно и торжествено свештенослужење и украшавање дома Господњег. А кажу оци да је на Богојављење служио као да је Бога видио, а знам да јесте јер тога дана се Бог људима јавио. И у том јављању му пут припремио. На један пут се спремао а Господ га његовим позивом на други дозвоа. А Његов позив се не одбија, ка њему се хита. Кажу Свети оци да ће Господ судити човјеку у ономе у чему га нађе, а ево тебе је протођаконе нашао у богослужењу, у жили куцавици наших живота, оној служби којом си се украшавао а коју си и својим вишњим појањем украшавао и у којој си се испуњавао и радовао. Па нека ти Господ по тој служби суди.

Милице, Ангелина, Дивна, Драгуљубе, Стојанка, Десо и Ивана, кумови моји драги, ви који сте потомци славнога старца и војевode Малеше, потомци новомученика Риста чији епитрахил натопљен његовом страдалном крвљу у дому своме са поносом чувате и који поносно славите Светог Игњатија онога које је Бога у срцу носио, будите достојанствени у овоме болу у којем нема празнине. Постараће се и утјешите Господ. Показали сте вашу љубав и спремност на жртву. Показали сте како се воли син, и отац, муж и брат. Покажите својом хришћанском достојанственошћу, овоме народу који је у ријекама пролазио поред овога одра, да сте достојни наследници свога рода као што је то био и Владо, и да покажете да је Христос побиједио смрт и да ћемо се сви опет срести и загрлити у непролазној Литургији у Царству Оца нашега небескога у тој радости поновног сусрета.”

Ожалошћеној породици, саслужитељима протођакона Владимира Јарамаза, пријатељима и сабраном народу ријечима утјехе и поуке обратио се и Високопреосвећени Митрополит Јоаникије:

“У име Оца и Сина и Светога Духа!

Наш протођакон Владимир Јарамаз прерано је отишао и тешко можемо да дођемо себи и да нађемо ријечи утјехе у овом тужном тренутку расанка од једног младог човјека, који је у пуној снази, у најљепшим својим годинама отишао изненада. Његов живот се прекинуо у саобраћајној несрећи, као што то врло често бива, и оставио нам је велику жалост својим одласком. Иако смо сви ожалошћени, најтеже је његовој породици, његовој супрузи Милице, дјеци Ангелини и Дивни, његовим честитим родитељима, сестри, родбини, најужој породици. Али увјерен сам да ово наше саучешће у овако великом броју, даје снаге ожалошћеној породици да поднесу овај бол и превелики губитак. И умијесто ријечи чини ми се да нас данас више тјеше сузе и стисак руке и ово једно опште осјећање саучешћа, гдје смо као Црква Божија увијек

обједињени, и у жалости и у радости, па данас и у овоме моменту осјећамо сви једно те исто.

Али наш ведри и никад прежаљени и увијек радосни протођакон Владимир нам је својим примјером показао како да се тјешимо. Он у свом животу колико је год био човјек отворене душе и радознао да види све оно што је лијепо и што је корисно, он је ипак знао само за Цркву и за службу у Цркви, и у томе је налазио пуноћу радости и ту радост је заиста ширио око себе. Приговарали смо му што не води довољно рачуна о своме животу и о своме здрављу, али такав је био човјек. Међутим, он је служио Господу заиста до свога посљедњега издиханија. Последњи пут смо служили заједно на Богојављење, он је служио и на Светога Јована и ето Бог га је узео на тај велики празник када је и своју мученичку крв пролио за Христа и његов предак свештеник Ристо Јарамаз. Има у томе дубоке симболике и тајне, а протођакон Владо се много потрудио да заблиста спомен међу нама људима Свештеномученика Риста Јарамаза. Он је са потомцима Свештеномученика Риста открио његов гроб и опрао његове мученичке кости и изложио у манастиру Косијерево и заједно смо га прославили као новог свештеномученика и заступника пред лицем Божијим.

Ожалошћена родбино, драга браћо и сестре, ми смо се помолили Богу и отпјевали у славу Божију ове погребне исходне химне, тако потврђујемо нашу свету вјеру, да и у жалости, па и у најтежој жалости као што је ова, нећемо клонути духом, него нас кријепи наша света вјера и даје нам наде и надамо се да ће породица нашега ђакона Влада напредовати. Остало је потомство, а ће има потомства има и утјехе, и биће и радости, и нека Бог излије благодат и утјеху на породицу. Наравно боловаће цијелога живота, али нека им Бог даје снаге, а овој дјечици, сирочадима небеско покровитељство, јер Бог штити оне који су остали без оца па им је Отац наш небески ближи него осталима. Он их узима у своје окриље, и руководи их у животу. Нека Бог Милице да снаге да носи свој тешки крст, у то уопште не сумњамо, јер она се у свему показала као честита хришћанка и честита супруга Владова, и Бог ће дати да дјечица расту и напредују и ако Бог да да се дивно школују и да продуже потомство. А нашем Владу нека Бог дарује награду за његову велику љубав према Цркви, за његову велику љубав према Светој служби, за оно дивно појање и служење и за његову ведрину који је уносио свуда у наше односе, гдје смо га год срели то је био свечани тренутак.

И ево сада иако се растајемо, али ова Света служба чини да је и ова туга свијетла и да и у њој има неке духовне свечаности и да нам она даје снагу и

утјеху. Нека породица овај велики губитак поднесе хришћански, достојанствено па ће и Бог излити своју милост на њих, а ми сви да обратимо пажњу на његове сирочиће. Даће Бог да они узрасту и да буду прави људи, односно праве дјевојке и ако Бог да сјутра супруге и мајке, брзо то долази и Бог брзо хоће да утјеши оне који су на путу Христовоме.”

++

Протођакон Владимир Јарамаз (1980-2023), сабрат Саборног храма Христовог Васкрсења у Подгорици, упокојио у Господу у 43 години живота на празник Сабора Светог Јована Претече и Крститеља, 20. јануара 2023. љета Господњег, одслуживши Свету литургију и причестивши се Светим тајнама Тијела и Крви Господње.

Страдао је у саобраћајној несрећи која се догодила око 14,15 часова на магистралном путу Никшић – Подгорица.

Отац Владимир је рођен је 10. маја 1980. године у Никшићу. Студирао је Богословски факултет у Фочи и Београду, као и Факултет визуелних умјетности у Подгорици.

У чин ђакона рукоположен је 6. јануара 2010. године, а чином протођакона одликован је 21. фебруара 2015. године.

Иза себе је оставио супругу Милицу и ћерке Ангелину и Дивну.

Вечан ти спомен, достојни блаженства, драги наш оче Владимире!

[Протођакон Владимир Јарамаз сахрањен на градском гробљу у Никшићу](#)

mitropolija.com